

Sv. Servác, biskup

9. mája 2021 ✚ Svätec týždňa

Rodičia, miesto a čas narodenia tohto svätého nie sú známe. Bol biskupom vo francúzskom meste Tongeren, keď k nemu v roku 336 sv. Atanáz, cisárom Konštantínom do Trevíru vyhnaný, na svojej ceste zavítal. Biskup Servác prijal chýrneho svätého učiteľa

Cirkvi veľmi slávne.

Svätý Servác sa ako biskup vyznačoval vrúcnou a horlivou modlitbou a stálosťou v pravej viere. Keď sa i v tých krajoch začal ariánsky blud šíriť, bojoval horlivo proti nemu tak výdatne, že mnohí poblúdení, keď ich o svätej pravde katolíckeho učenia presvedčil, sa naspäť do sv. Cirkvi vrátili. Zmieril i rozdvojených veľmožov, ktorí jeden druhého ustavične napádali a medzi sebou krvavé boje viedli.

Keď Huni vraždiac a lúpiac vtrhli do Nemecka, veľmi sa zarmútil. Vedel s akou neúprosnou ukrutnosťou títo divokí pohania nivočia všetko, čo je sväté a kresťanské. Napomínal veriacich, aby činili pokánie, aby sa modlili, žeby takým spôsobom oslobodenie a zachránenie od týchto divochov u milostivého Boha vyprosili. Francúzski biskupi a veľmoži požiadali biskupa Serváca, ktorého už vtedy za svätého muža považovali, aby kvôli tomu sám do Ríma ku hrobom svätých apoštolov Petra a Pavla putoval, a tam všemohúceho Boha za odvrátenie hroziaceho veľkého nebezpečenstva svojou mohutnou modlitbou prosil.

Prišiel šťastne do Ríma a pri ostatkoch svätých apoštolov prelieval slzy v modlitbách po tri dni; prosil sv. apoštolov, aby oni svojím divotvorným príhovorom jeho poníženú modlitbu ráčili u nebeského trónu podporovať. Po dlhej a vrúcnej modlitbe bol premožený spánkom. V ňom sa mu zjavil pred hlavným oltárom skvejúci sa trón, na ktorý si sám Kristus Pán sadol. Okolo neho stálo veľké množstvo anjelov. Svätých apoštolov Petra a Pavla videl, ako kľačali a modlili sa pred Pánom.

O chvíľu vstal sv. Peter, pristúpil k nemu a hovoril: *«Muž Boží, prečo neprestávaš plakať a modliť sa? Máš vedieť, že najspravodlivejší Boh ustanovil, aby Huni Francúzsko a iné krajiny a mestá v Európe pre ich nemravnosť a zločiny nivočili. I mesto Tongeren zastihne Božia pokuta pre neprávosti jeho obyvateľov. K tebe bude Boh milosrdný; ty nemáš uzrieť tú biedu vlastnými očami. Ponáhľaj sa domov, vezmi so sebou, čo k svojmu pohrebu potrebuješ, a choď do mesta Maastricht, lebo toto mesto zachráni Pán pre teba pred vpádom Hunov, aby miesto tvojho hrobu nebolo znepokojované a znivočené.»*

Svätý Servác sa zarmútil nad tým, čo videl v tom sne. Spamätajúc sa, videl v tom prst Boží. Odovzdal sa teda do vôle Božej a vrátil sa naspäť do Francúzska. Kadekoľvek išiel, hlásal dôrazne pokánie, tiež i svoje videnie. Francúzi sa nechceli polepšiť; pokračovali vo svojom hriešnom živote; mnohí ho vysmiali a jeho hlas výstražný znel ako hlas volajúceho na púšti. Prídúc do svojho sídelného mesta, poďakoval za biskupskú hodnosť a odobral sa od svojho plačúceho stáda, ktoré dojemnými slovami napomínal k pokániu napomínal.

Keď prišiel do mesta Maastricht, hlásal i tam pokánie a dal si prichystať hrob. *«Musím zanedlho zomrieť»*, riekol. Pripravoval sa na smrť a za krátko aj v Pánu zosnul, dňa 13. mája roku 384 po Kristu. Francúzsko za krátko pocítilo, čo svätý Servác predpovedal. Mesto Maastricht však bolo zachránené bolo pred krvilačnou návštevou divokých Hunov. Sv. Servác je vyobrazovaný v biskupskom rúchu.

Poučenie

«To sú tí, ktorých sme vysmievali» – tak budú raz hriešnici hovoriť o svojom vtedajšom správaní oproti svätým, ktorí ich k pokániu napomínajú. Sv. Servác napomínal francúzsky národ, aby sa polepšil, oznamujúc, že metla Božieho trestu je blízko. V bujnosti a roztopašnosti pohrúžený ľud ho vysmial, a divokí Huni mu boli zanedlho trestajúcou Božou metlou. Svätý Servác neprosil o Božiu milosť pre seba; on prosil Boha o zachránenie kresťanského ľudu pred blížiacim sa krutým pohanom, ktorý ničil všetko, čo mu stálo v ceste.

– Boh je vševedomý a najspravodlivejší. Vedel, že ten ľud, za ktorý prosil svätý, nebude činiť pokánie, preto mu prikázal, aby opustil novú Sodomu. Mesto, ktoré sa polepšilo a prijalo kosti svätého, bolo zachránené. Spravodlivosť Božia požadovala, aby spupný a nemravný národ bol pokutovaný. Keď sa to stalo, vtedy každý pri hrobe sv. Serváca volal: *«To je ten, ktorého sme vysmievali.»*

Cnosť býva vysmievaná. I za našich čias zakúša posmech kárateľ nemravnosti, plniteľ Božích príkazov, nábožný kresťan. Keď sa kresťan stráni lahtikárskeho života svojich vrstovníkov, aby Bohu a cnosti žil, aký posmech sa mu robí! Potlačenie svojich žiadostí alebo akejkoľvek náruživosti nie je tak ťažkou vecou, ako je vzdorovanie takým úsmeškom, pochádzajúcim od blížnych. Keď sa niektorý mladý človek vrhne do víru svetských rozkoší, keď je prvým pri všetkých dovolených i nedovolených radovánkach: ako býva ctený a vážený, ako pýšia sa ním často i jeho rodičia! Keď sa druhý venuje v tichosti pobožnosti a cnosti, keď vo svojej usporiadanej domácnosti je príkladom dobrých mravov: vysmieva ho svet, často i najbližšia rodina. A čo odpovedia raz takí vysmievači a posmeškári Bohu, keď im predstaví ich nespravodlivosť? *«My blázni!»* bude ich jediná odpoveď; ale ich poznanie bude neskoré, márne. *«Hľaď, ako sú pripočítaní ku Božím dieťkam a ich osud je medzi svätými»* – tak budú raz nariekať odsúdení hriešnici.

Modlitba

Prosíme Ťa, ó Pane, vyslyš naše prosby, ktoré v sviatočný deň Tvojho svätého biskupa Serváca prednášame, a odpusť nám na orodovanie a skrze zásluhy toho, ktorý Ti verne slúžil, naše hriechy; skrze Ježiša Krista, Syna Tvojho, Pána nášho. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-servac-biskup/>